

Суд Босне и Херцеговине
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 З У 018875 15 У
Сарајево, 21.07.2016. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића, као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Јадранке Брењо, као чланова вијећа, уз судјеловање Станке Ђеклић, као записничара, у управном спору тужиоца _____ улица Трг илиџанске бригаде број _____, Источно Сарајево, против рјешења број: УП1 03-1-37-1-22/15 ДГЛ од 26.2.2015.године, тужене Агенције за заштиту личних података у БиХ, улица Вилсоново шеталиште број 10, Сарајево, у управној ствари обраде и заштите личних података, на нејавној сједници одржаној дана 21.07.2016. године, донио је сљедећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Рјешењем тужене број: УП1 03-1-37-1-22/15 ДГЛ од 26.2.2015.године одбијен је тужиочев приговор изјављен против Општине Пале и Фонда за пензијско и инвалидско осигурање Републике Српске, Филијала Источно Сарајево, као неоснован.

Тужилац је оспорио законитост и правилност коначног рјешења тужене, због непрофесионалног и тенденциозног односа код утврђивања чињеничног стања и прекорачења овлаштења, што је резултирало непотпуним и неправилним чињеничним стањем, а затим и одбијањем захтјева као неоснованог. У чињеничном супстрату тужбе, истиче да је дана 2.10.2014. године поднио захтјев Агенцији за заштиту личних података, у циљу заштите правног интереса и утврђивања

чињеница, а ради неовлаштеног прикупљања личних података од стране његовог послодавца Општине Пале, уз навод да је неовлаштено давање података и злоупотребу положаја и овлаштења извршио Фонд за пензијско и инвалидско осигурање Републике Српске, филијала Источно Сарајево – Пале. Сматра да Агенција није референтна институција да тумачи законе и да их злоупотребљава. Мишљења је да је проблем настао неовлашћеним захтјевом његовог послодавца према Фонду ПИО РС са циљем прибављања његових података на штету тужиоца, што је резултирало отказом с посла, те је остварено нелегално и нелегитимно прибављање података, уз незаконите и кажњиве радње Фонда ПИО РС. Позивајући се на чланове 112. став 1. и 2., 111. став 3., 114., 116. став 1., 121., 156. став 1. и 171. став 1. Закона о ПИО РС, тужилац исказује мишљење да је овим одредбама недвосмислено одређено и дефинисана заштита и приступ заштићеним подацима сваког осигураника. Тужилац даље цитира члан 106. и члан 108. Закона о ПИО РС, те истиче да су сви заштићени подаци од стране Фонда ПИО РС неовлаштено достављени послодавцу као трећој страни Увјерењем 432/12 од 20.2.2012. године, као и подаци из матичне евиденције о корисницима права из члана 110., а то је учешће у рату (посебан стаж у двоструком трајању). Указује на повреду одредби члана 159, члана 5. и 6. ЗУП-а, јер се увјерења издају лично странци по њеном захтјеву, а не било коме трећем, а по питању права на заштиту личних података позива се и на Закон о слободи приступа информацијама, посебно на чланове 8., 11., 14., 17. и 25. Посебно образлаже да се у рјешењу Агенције наводи да је послодавац тражио да се посебан стаж, у двоструком трајању, рачуна као стаж у једноструком трајању, што је за њега непознато, јер не посједује тај документ, али је неспорно да је ратни стаж од 5 година 11 мјесеци и 8 дана исказан у двоструком трајању, јер је ефектни ратни стаж упола мањи него што је приказано у Увјерењу, односно износи 3 године 3 мјесеца и 24 дана. Тужилац наводи да није испуњавао услове за остварење пензије, како по основу стажа тако и по основу година живота, што се све може видјети из Увјерења ПИО, као и из рјешења послодавца од 15.1.2009. године. Сматра да Фонд ПИО РС није поступио према члану 113. Закона о ПИО РС и ажурирао податке како би они били тачни и поуздани, јер је располагао рјешењем Општине Пале од 15.1.2009. године, на основу којег је требало измијенити рјешење о ратном стажу од 23.6.1997. године, те указује да није имао 40 година пензијског стажа ни у вријеме подношења захтјева, са дуплим ратним стажом, а ни у вријеме издавања рјешења о једноструком посебном ратном стажу 15.01.2009. године. Сходно томе, сматра да је имао недостајући стаж и у вријеме отказа, тј. 30.3.2012. године са једноструким посебним ратним стажом. Тужилац се пита и која је сврха члана 125. став 2. Закона о раду, који одређује да је код утврђивања услова за престанак уговора о раду раднику који је остварио стаж у двоструком трајању, послодавац дужан да тај дио стажа рачуна у једноструком трајању, уколико то радник захтјева, указујући на тврдњу на страни 6. и 7. решења Агенције да се одрицање

од двоструког стажа не може остварити путем послодавца, већ путем осигураника према Фонду ПИО, и да се не може одрећи посебног стажа који му је утврђен рјешењем Фонда. На крају закључује да Агенција није поступила према свјим овлаштењима и надлежностима, позива се на члан 6. и члан 13. Европске конвенције о људским правима, те предлаже Суду БиХ да донесе рјешење којим ће поништити оспорено рјешење и вратити предмет на поновни поступак.

У одговору на тужбу тужена и заинтересовано лице су предложили да се тужба одбије као неоснована, остајући код разлога датих у образложењу оспореног рјешења.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ”, број:19/02, 88/07,83/08 и 74/10–у даљем тексту ЗУС), па је одлучио као у диспозитиву из следећих разлога:

У проведеном поступку тужена је цијенила законитост обраде тужиочевих података о дужини пензијског стажа од стране Општине Пале, као послодавца и Фонда ПИО РС-Филијала Источно Сарајево у односу на принцип правичности и законитости из члана 4. став 1. тачка а) Закона о заштити личних података („Службени гласник БиХ број 19/06, 76/11 и 89/11), те у односу на принцип из тачке д) истог члана Закона, који обавезује контролоре да обрађује само аутентичне и тачне личне податке, те да их ажурира када је то потребно.

Законом о заштити личних података („Службени гласник БиХ” број:49/06), одредбама члана 4. до 21. уређени су основни принципи законите обраде личних података, а према члану 4. овог закона, контролор је, између осталог, обавезан да личне податке које прикупља обрађује на правичан и законит начин, да личне податке које прикупља не обрађује на било који начин који није у складу с том сврхом, као и да личне податке обрађује само у мјери и обиму који је неопходан за испуњење одређене сврхе. У складу са чланом 6. истог закона, контролор податке може обрађивати без сагласности носиоца података ако, између осталих услова, врши обраду личних података у складу са законом или је обрада неопходна да би се испуниле надлежности утврђене законом, односно, ако је обрада личних података потребна за испуњење задатка који се врши у јавном интересу.

У конкретном случају правно релевантне су и одредбе члана 20. став 2. Закона о раду, пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске” број: 55/07- у даљем тексту ЗОР), који је био на снази у вријеме доношења оспорене одлуке, који не представља само основ за остваривање права послодавца, већ и обавезу у циљу заштите права радника, као што је омогућавање права уживања права на пензију. Прибављањем предметног увјерења од Фонда ПИО РС, а без

сагласности носиоца података (што је и предмет овог спора), те обрадом личних података у сврху престанка уговора о раду због стицања услова за остваривање права на старосну пензију подносиоца приговора, и по налажењу овог вијећа, Општина Пале није прекршила принцип правичности и законитости из члана 4. став 1. Закона, јер је цитираном одредбом ЗОР-а прописана могућност да послодавац обрађује (прикупља, користи и доставља) личне податке радника ако је то потребно ради остваривања права и обавеза из радног односа.

Општина Пале као тужиочев послодавац има законит правни интерес, дакле право и обавезу, да тражи и добије од Фонда ПИО податке о дужини његовог пензијског стажа, а Фонд ПИО је обавезан да податке достави из разлога што је законодавац императивним нормама прописао престанак радног односа и почетак остваривања права из пензијског и инвалидског осигурања, независно о вољи или било каквом утицају послодавца с једне и Фонда ПИО с друге стране, све у циљу заштите права радника. Фонд ПИО као и сваки други јавни орган, обавезан је да захтјев треће стране за приступ личним подацима цијени у складу са Законом о заштити личних података, те да дозволи приступ подацима уколико је такав захтјев заснован на законитом и оправданом односу, какав је у конкретном случају и захтјев Општине Пале за достављање података о дужини пензијског стажа њеног радника, а што упућује на закључак да је Фонд ПИО поступио у складу са чланом 17. став 2. Закона о заштити личних података, која прописује да је контролор личних података овлаштен личне податке дати на кориштење трећој страни на основу писаног захтјева треће стране, ако је то потребно ради обављања послова у оквиру законом утврђене надлежности или остваривања законитих интереса треће стране. Тужена је правилно закључила да позивањем на прописе којим се регулише општи управни поступак, приликом издавања увјерења о дужини пензијског стажа тужиоца и достављањем увјерења Општини Пале, Фонд ПИО није поступио супротно одредбама Закона о ПИО, јер њиме није искључена могућност давања података о дужини пензијског стажа осигураника на захтјев треће стране, која за то има оправдан и законит правни интерес.

Дакле, Општина Пале, као послодавац, има законски основ за прикупљање, коришћење и достављање личних података својих радника, а оваква обрада података може се вршити без сагласности радника и то у смислу члана 6. став 1. тачка а) Закона о заштити личних података. Имајући у виду да је код прикупљања података кориштена методологија прописана одредбом члана 17. став 2. Закона о заштити личних података БиХ, односно да је Општина Пале упутила захтјев, а Фонд ПИО РС доставио Увјерење број: 432/12 од 20.2.2012. године о укупном пензијском стажу тужиоца, које је служило у сврху регулисања радноправних односа између Општине Пале као послодавца и тужиоца као радника, издавање увјерења је у потпуности

у складу са цитираним одредбама Закона о ПИО, Закона о раду РС и Закона о заштити личних података.

Тужени орган се није упуштао у оцјену законитости престанка уговора о раду између Општине Пале као послодавца и тужиоца, јер није надлежан за рјешавање радно-правних статуса, нити је утврђиво законитост поступка пред Фондом ПИО РС-а и Републике Србије, који су одлучивали о тужиочевом праву на старосну пензију, из разлога што није надлежан ни за утврђивање права из пензијског и инвалидског осигурања, са којим закључцима се слаже и ово вијеће.

У односу на тужбене наводе који се односе на неажурност и нетачност базе података Фонда ПИО о дужини пензијског стажа тужиоца, ово вијеће налази да подаци списка указују да је Општина Пале, поступајући по захтјеву тужиоца, примјеном става 1. тачка 4. и става 2. члана 125. ЗОР-а, донијела рјешење број: 02-110/31 од 15.1.2009. године, којим му се посебан стаж у двоструком трајању, признат рјешењем Фонда ПИО број: 6850135756 од 23.6.1997. године, рачуна као стаж у једноструком трајању. Ово вијеће напомиње да чланом 125. став 2. ЗОР-а, ни било којом другом одредбом овог закона, није прописана обавеза послодавца да Фонду ПИО достави рјешење којим се раднику посебан стаж у двоструком трајању код послодавца рачуна у једноструком трајању, јер се ради о акту који искључиво извршава послодавац у оквиру међусобног односа са радником приликом утврђивања услова за престанак уговора о раду, те се на такав начин одлаже стицање услова за остваривање права на пензију. Наиме, предметно рјешење Општине Пале којим се тужиоцу посебан стаж утврђен рјешењем Фонда ПИО рачуна као стаж у једноструком трајању, односно којим је регулисан радноправни статус у оквиру одредби ЗОР, не може представљати правни основ за одрицање права на остварени посебан стаж и за брисање стажа према Закону о ПИО, чијим одредбама је изричито прописано да се борац не може одрећи посебног стажа који му је утврђен рјешењем Фонда. Из наведеног произилази да рјешење Општине не може бити основ ни за накнадно мијењање података у матичној евиденцији у смислу члана 113. став 1. тачка а) истог закона, којим је прописано да се подаци унесени у матичну евиденцију могу накнадно мијењати ако надлежни орган накнадно у прописаном поступку утврди промјену података, чему у прилог иде и чињеница да чланом 108. Закона о ПИО, није прописано да се у матичну евиденцију о осигураницима уносе подаци о утврђеном посебном стажу.

Према томе, ово вијеће сматра да Општина није имала обавезу достављања предметног рјешења Фонду ПИО, нити би евентуалним достављањем, дошло до промјене у дужини пензијског стажа тужиоца у смислу Закона о ПИО. Осим тога, чак ни у вријеме непосредно након доношења, предметно рјешење Општине није могло бити правни основ за ажурирање података о дужини пензијског стажа у матичној

евиденцији осигураника из пензијског и инвалидског осигурања, коју као законом овлашћен орган води Фонд ПИО. Наиме, према одредбама члана 166. став 2. Закона о ПИО („Службени гласник Републике Српске“ број: 32/00, 40/00, 37/01, 32/02, 40/02, 47/02, 110/02, 67/05, 20/07, 33/08, 1/09, 71/09, 106/09 и 118/09), који је био на снази у вријеме доношења оспореног акта, прописано је да ће се осигуранику коме је за исти период евидентиран стаж у матичној евиденцији и утврђен посебан стаж, приликом остваривања права по овом закону уз његову сагласност, у обзир узети стаж који му је повољнији. Одредбама става 3. истог члана прописано је да ће Фонд ПИО осигуранику на начин из става 2. овог члана, претходно укинати рјешење о признатом посебном стажу. Наведене одредбе подразумијевају да се захтјев за укидање посебног стажа могао поднијети само Фонду ПИО РС, уз захтјев за остваривање права на пензију и то искључиво од стране осигураника. Према томе, ово вијеће налази да оваквим поступањем Општине Пале и Фонда ПИО, није прекршен принцип правичности и законитости из члана 4. став 1. Закона, те напријед описани поступак Општине и Фонда ПИО није довео до нетачности и неажурности података о дужини пензијског стажа тужиоца, нити је прекршен принцип из члана 4. став 1. тачка д) Закона.

При томе, вијеће налази да подаци о пензијском стажу а у смислу одредбе члана 3. Закона о заштити личних података БиХ, не представљају посебну категорију личних података, те су према томе неосновани наводи тужбе да је требало примијенити одредбе члана 9. тог закона.

Овај суд у цјелости прихвата све закључке тужене, налазећи да је у управном поступку тачно и потпуно утврђено чињенично стање, да је на такво утврђење правилно примијењен материјални пропис, те да је тужена дала правилну и јасну аргументацију за своје закључке. Како су сви наводи тужбе у својој суштини приговори жалбе на које је тужена у цјелости одговорила, овај суд прихвата као своје и све разлоге тужене и њену правну аргументацију, дату у образложењу оспореног рјешења.

Имајући у виду изложено, овај суд налази да се оспорено рјешење заснива на правилно утврђеном чињеничном стању, правилној примјени правила поступка који је претходио доношењу коначног управног акта и правилној примјени закона, из којих разлога је тужба неоснована, па је примјеном члана 37. став 1. и 2. Закона о управним споровима БиХ, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Станка Ђеклић

